

Nadučitelj Zdravko Mikuž:

Štefko in Matko.

Otroška igrice v treh dejanjih.

Deveti prizor.

Redoljub (vstopi in se začuden ozre po čakalnici).

Sluga: Gospod, tu sem pripeljal novega učenca, ako vam bo všeč. Videti je pameten fant.

Redoljub (ga pogleda).

Štefko (se prikloni in pozdravi): Dober dan, gospod!

Redoljub: Bog daj! Ti bi se torej rad učil trgovine pri meni?

Štefko: Prosim, gospod!

Redoljub: Poseben velikan ravno nisi. Pa mi pokaži svojo odpustnico, da se prepričam o tvojih uspehih v šoli.

Štefko (mu poda odpustnico s poklonom).

Redoljub (čita polglasno): Popolnoma pravilno, prav dobro ... (12 krat.) No, ti si bil pa res priden učenec. Kaj pa so tvoj oče?

Štefko: Mizarski mojster.

Redoljub: Zakaj pa ne maraš postati mizar kakor oče?

Štefko: Oče žele, naj postanem trgovec, ker imam veselje do računstva in se lahko učim tudi jezikov. Mizarstva bodo pa izučili mlajšega brata Ivana.

Redoljub: Dobro. Sprejemem te, ako mi obljubiš, da boš priden in pošten.

Štefko: Obljubim, gospod, in vam bom vedno hvalen.

Redoljub: Če boš priden, se boš učil le tri leta, četrto leto pa boš prejemal že nekaj plačila. Hrano in stanovanje boš imel pri meni zastonj.

Štefko: Hvala lepa gospod! Kdaj naj nastopim službo?

Redoljub: Kar v nedeljo naj te pripeljejo oče ali mati, ker želim spoznati tudi tvoje starše.

Štefko: Me bodo že pripeljali! Z Bogom, gospod! (Se prikloni.)

Redoljub: Prav, le pridite! (Štefko odide.)

Sluga: Tu čaka še en fant, ki ga pa vedenje nič kaj ne priporoča.

Redoljub: Kako, da ne?

Sluga: Vprašal sem ga, kako se piše, pa mi je za-brusil, da s tinto na papir.

Redoljub (se nasmehne): No, morda je le kak šalji-vec. To ni ravno slabo znamenje.

Sluga: Meni se zdi, da bo imel fant več slabih zna-menj. (Odide.)

Deseti prizor.

Matko (stopi naprej, a se nič ne prikloni, klobuk ob-drži na glavi): Gospod, če bi me vzeli v službo kot učenca?

Redoljub (zase): Ta je pa kakor štor v zelniku, ne pa učenec za prodajalno. (Matku): Pri nas je navada, da se vsak odkrije, kdor stopi v sobo. Kaj, ko bi storil tudi ti tako?

Matko: Se pa bom! (Potegne klobuk z glave in ga dene na gospodarjevo mizo.)

Redoljub: Le obdrži pokrivalo v roki! (Zase.) Ta mo-žakar pa ni le štor, ampak tudi teleban. (Glasno): Ali nisi hodil nič v šolo?

Matko: Malo že. Poglejte tale papir! (Stopi k mizi in se nasloni nanjo.)

Redoljub (čita polglasno): Primerno, zadostno, ko-maj zadostno ... (Glasno): To je pa res papir, prav pra-viš. Prvič je ves pomečkan, drugič pa sami zadostni in komaj zadostni. Dragi moj, z najino službo ne bo nič, kajti jaz te ne utegnem učiti brati, pisati in računati. Pojdi še nekaj let v šolo, potem se oglasi.

Matko: Šole sem že sit! Če me pri vas ne vzamete, bom pa vprašal drugje.

Redoljub: Svobodno, ampak ne obetam ti veliko uspeha.

Matko (gre iz sobe, ne priklonivši se).

Zastor.